

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ

<i>Историята на едно влюбване</i>	11
<i>Явявам се на мама</i>	15
<i>Теорията за трите кокошки</i>	22
<i>Молитви за скептици</i>	25
<i>Сестра Долорес</i>	32
<i>Колко е важно да си омар</i>	36
<i>Всичко е Едно</i>	39
<i>Животът в един полъх</i>	44
<i>Лечение с любов</i>	47
<i>Лицето на Бог</i>	50
<i>Двата вълка</i>	54
<i>Недостиг и изобилие</i>	57
<i>Танцът е възможен благодарение на гравитацията</i>	63
<i>Бог е нещо, което се усмивва</i>	68
<i>Мъже и жени – инструкции за употреба</i>	75
<i>Когато Адам загуби Рая</i>	78
<i>Ново минало</i>	82
<i>Съществува ли душата?</i>	89

<i>Да създадем своята реалност</i>	91
<i>От невидимото към видимото</i>	95
<i>Двете кофи</i>	99
<i>Как да станем безсмъртни</i>	102
<i>Кой съм аз, за да съдя</i>	110
<i>Духовен живот и практичност</i>	115
<i>Празникът на умрелите</i>	117
<i>Кооперацията, в която живее душата ти</i>	121
<i>„Ако не пипна, не вярвам“</i>	125
<i>Зелени светофари, червени светофари</i>	128
<i>Гъската със златните яйца</i>	133
<i>Смъртта не съществува</i>	135
<i>Едно гласче, наречено „его“</i>	140
<i>Силата да трансформираш</i>	145
<i>Привидни противоположности</i>	149
<i>Всеки ден е чудо</i>	151

БЛАГОДАРНОСТИ	162
---------------	-----

ПРЕДИСЛОВИЕ

Историята на едно влюбване

Това, което ще прочетеш, е един вид любовна история. По-скоро споделяне за едно влюбване. Влюбеният съм аз. И съм влюбен в живота.

Вече от доста време сме заедно. Честно казано, не всичко между нас е било цветя и рози. Имали сме противоречия, несъгласия, недоразумения и сблъсъци. Но най-трудното нещо за мен е било да вникна в понякога неразбираемия и абсурден начин, по който животът избира да ни обича. А невинаги го прави по начина, който ни се иска. Има си тактически ходове и стратегия. Тайнствени и непроницаеми. Накрая обаче май разбрах какво точно иска от мен: да се предам безусловно на обичта му, независимо как е избрал да я изрази.

Защото в крайна сметка ритъма диктува той, и то едностранно, без да обръща внимание на моите претенции. И след като се опитвах по какви ли не начини да го контролирам или да му влияя, накрая се отказах, и то от доста време насам. Значително по-умен е от мен. А аз съм доста по човешки ограничен, за да вникна докрай в неговия замисъл.

Днес обаче знам едно и искам да го споделя с теб. По време и след края на всяко изпитание, пред което ме е изправял, животът ми е разкривал по нещо ново за мен самия и ми е посочвал скрити запаси, които дори не съм си представял, че притежавам, благодарение на които съм постигнал наистина немислими неща. Може би това е била целта му; накрая винаги ми се е отплатил богато за всяко усилие. И се надявам още дълго да продължи така.

На всички ни се ще да избегнем страданието, разгялата, болестите, скръбта и многото неприятности, пред които ще ни се случи да се изправим в този живот. Колкото и да ми се иска обаче да те уверя, че нищо от това няма да те застигне, не мога. Единствената свобода, която ни отпуска животът, е свободата така или иначе да се радваме на пътешествието, ако сме способни.

Затова те призовавам да опознаеш живота по-на дълбоко, а после да му се оставиш. Мисълта да отстъпиш пред неговата мощ, без да знаеш какво може да последва, вероятно е плашеща. Но когато го разбереш, когато го приемеш, тогава си готов да вдигнеш крака от спирачката и да започнеш да живееш пълноценно и по еднакъв начин заобичваш и слънчевите, и буреносните дни.

Накрая разбираш, че всеки ден е чудо.

ВСЕКИ ДЕН
Е ЧУДО!

Същественото е невидимо за очите.

АНТОАН ДЪО СЕНТ-ЕКЗЮПЕРИ

Явявам се на мама

Преди да *навърша* шест месеца, сериозно съм рискувал да умра. Самото ми раждане още е било далечна възможност, а вече съм бил изправен пред вероятността да бъда елиминиран, преди да съм изплакал. Хубаво, разбирам, че появата ми не е била предвидена и никой не ме е очаквал, но и не е била моя вината, заедно, макар и случайно, са ме поканили на този свят.

Нещата се развили така: майка ми се оказала бременна за втори път само две години след раждането на сестра ми и колкото и да ми е неприятно, родителите ми никак не възкликнали от радост, когато го разбрали. Просто се изненадали и веднага след това се притеснили не защото били лоши хора, а защото си имали причини за притеснение. По онова време баща ми вече бил на 55 – не бил в първа младост. Десетина години по-рано, някъде около края на Втората световна война, след 20 години, прекарани в Съединените щати – където се бил оженил, родили му се две деца и се сбъднали много от мечтите му, – се прибрал в Сицилия при авантюристични обстоятелства. Почти веднага срещнал майка ми – с 20 години по-млада, и освен това – също омъжена.

За тяхна беда, влюбили се на фона на нелеката обстановка в малкото сицилианско градче.

Започнали забранена връзка, белязана от неodobрието на семействата им. За да могат да са заедно, взели да кръстосват страната надлъж и нашир – такава била работата на татко. Често посещавали Рим, достатъчно отдалечени от злите езици и клюките на провинциалното градче; в период, в който Италия още тънела в разруха, водели интересен и понякога забавен живот. Отсядали в скъпи хотели, посещавани от холивудски звезди, изпаднали аристократи от времето на монархията, политически фигури – рагетели за добруването на родината, и персонажи със съмнителна репутация. Разводът не бил разрешен от закона, затова не могли да се оженят, а и баща ми продължавал да се грижи във финансово отношение за предишното си семейство и за двамата си вече пораснали снове, с които поддържал постоянни и топли отношения. Работата му лъкатушела между върхови моменти на задоволство и големи трудности.

Накрая раждането на сестра ми ги принудило да се установят в собствен дом, в който събитието привнесло топлина и ги накарало да се почувстват като истинско семейство. При така постигнатото спокойствие и сигурност, точно когато вероятно се канели да си отгъхнат, дошла новината за възможната ми поява и изненадата изглежда не била от най-приятните. Татко преминавал през труден период; финансовите

затруднения обаче – основната причина да се притесняват от мисълта за появата на второ дете, щяха да се превърнат в мой основен съюзник и в обстоятелството, на което може би дължа живота си.

Така или иначе, в онзи момент решението, което щяло да сложи край на крехкото ми съществуване, било взето не без съжаление от страна на баща ми и разбираем ужас от страна на майка ми. Както разводът, така и абортът не бил законен през 50-те години – прекъсването на бременността било трудно начинание и условията на нелегалност, в които се извършвало, предопределяли високия риск за изхода на операцията, включително и за живота на мама.

За щастие, идеята за намеса на т.нар. *мамани*, готови да ме прободат с игла за плетене или да отровят бременната с токсични отвари, с помощта на които *спонтанно* да загуби детето, начаса била отхвърлена като решение и от двамата. Тамко се заел да издири лекар, който не само да им вдъхне доверие, но и да е готов да извърши престъпление – определено не лесна комбинация.

Аз съм си седял на топличко вътре в мама, но с това се изчерпвали всичките полагащи ми се удобства: много години по-късно, докато изучавах живота в пренаталния стадий, си дадох сметка как внезапно хормонални изблици от адреналин и кортизол, предизвикани от състоянието на тревога и стрес, в което се е намирала майка ми тогава, са се изливали върху сигурното ми

убежище и са всявали смут в цялата ми новоизграждаща се нервна система. Твърде рано съм провеждал експерименти с биохимията на страха и несигурността, с които щях да се науча да съжителствам и да се справям в живота си дълго след раждането ми.

Твърде подграница била битката за оцеляване, която тогава съм повел като истински малък герой, изправен срещу дракони и незнайни създания. Много години по-късно образованието ми на психотерапевт и дългите часове психонализа ми помогнаха да се почувствам дълбоко свързан с онова малко същество, поставено пред такова нелеко изпитание. Вероятно точно поради този свой твърде ранен опит и благодарение на щастливия за мен изход от ситуацията съм успял впоследствие да преработя спомените си в положителна равностойност, обогатила остатъка от съществуването ми — моето и на много други хора.

И така, какво се случило?

Дискретни приятели, на които баща ми имал доверие, му помогнали да намери гинеколог, съгласен *да ме извади от строя*. Бил многоуважаван главен лекар на болнично завеждане. Светилото обаче поускало толкова висока сума, че тамко отново се впуснал из града в търсене този път на някой, който да му отпусне заем за целта. Дните и седмиците минавали, той така и не успявал да намери парите (позволете ми да си мисля, че и не е искал да ги намери), а аз съм растял и съм печелел ценно време, което правело нелепото решение за абор-

та все по-неизпълнимо и рисковано за живота на мама. И до днес ме оставя без дъх разказаното от нея години след раждането ми:

Баща ти не успяваше да намери парите. Аз примирах от страх при мисълта за аборта. Една нощ, когато бях вече около третия месец на бременността, сънувах едно съвсем завършено момченце – напълно плешиво, но прекрасно. Нищо не казваше, само ме гледаше и се усмихваше. Гледа ме така безкрайно дълго. Разплаках се от радост, убедена, че това си ти; знаех, че сега, след като съм те „видяла“, няма да мога да те нараня. Събудих се посред нощ, на гърлото ми бе заседнала буца. Събудих спящия ти до мен баща и му казах:

– Ангелино, вече не искам да абортирам!

Той ме погледна сънено и отвърна:

– И аз не искам. Лягай да спим.

След шест месеца се роди ти. Акушерката ми каза:

– Госпожо, момче е. Вижте го колко е хубаво!

Беше напълно плешив – като бебето от съня ми, и също ме гледаше с изумление.

Е, няма да крия, че вярвам в куп неща, които никога няма да могат да бъдат доказани: вярвам в душата, вярвам в конкретните проявления на нематериалния ни живот, вярвам в липсата на разделение между нас, другите и останалата част от тази невероятна, неразбираема и прекрасна Вселена. Сред нещата,

в които вярвам или в които ми харесва да вярвам, е и това, че преди много време, още преди да се родя, съм намерил невидима пролука към съня на мама и съм установил контакт с нея. Тогава не е имало ехографи, но е имало – и още ги има! – тайнствени сили, които управляват съществуването ни и се проявяват по чудогейни начини.

Да, появил съм се в съня на майка си с лице, очи, усмивка и малка плешива главица, в които да ме припознае. Така поне ми харесва да си мисля. Защото всички ние сме свободни да разказваме собствената си история по начина, който ни кара да се чувстваме най-добре – не вреди на никого, а и върши добра работа на нас и на хората до нас. Никой не се ражда в съвършен свят, но ни е дадено правото на намеса.

В историята на моето раждане открих дълбоките корени на много от изборите, които направих впоследствие в живота. Сякаш развих нещо като коригираща способност; тя се задейства всеки път, когато стана свидетел как някой страда заради липси, нередности или нанесена вреда. Този инстинкт е активен в работата ми на терапевт; в творческата ми дейност, когато изграждам сложни характери; в необходимостта да споделям знанията си с другите; помага ми да преодолявам трудностите и ме кара да се чувствам добре.

Колкото и да се объркат нещата около нас, последното, което ще ни помогне да ги променим, е да се поставяме в положението на жертви, да се оплакваме

и да се самосъжаляваме. Позитивното възприятие, стигащо дори до това да открием добрата страна на злото, е въпрос на избор, благодарение на който да дадем своя принос в живота, докато имаме привилегията да го живеем и докато ценим дара да бъдем родени на света.